ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Ο λάκκος

Βασίλης Τσιράκης

Πλεούμενο δεν φαινόταν στον ορίζοντα. Για να σκοτώσει την ώρα του ο Μοχάμεντ έπιασε να σκάβει με τα χέρια του την άμμο. Ένα λοφάκι ανυψώθηκε ξεχωρίζοντας δίπλα ένα μικρό λάκκο.

Μέχρι τώρα επιβιώνει στον πάτο του λάκκου, ενώ κάποιοι άλλοι απολαμβάνουν τη ζωή από την κορυφή του λόφου. Όμως έχει ο καιρός γυρίσματα.
Από τα παιδικά του χρόνια βίωσε τον εμφύλιο στη χώρα του. Ή μάλλον έμαθε τη ζωή μέσα από τον πόλεμο. Ζωή σημαίνει πόλεμος. Κι ο θάνατος είναι στην καθημερινότητα της ζωής. Όπως το φαγητό ή ένας περίπατος στο δάσος.

Όμως ο Μοχάμεντ αγαπούσε τη ζωή. Έτσι πήρε την απόφαση για το μεγάλο ταξίδι. Δυο μήνες μετά έφτασε στην Τουρκία. Αμέσως έπιασε δουλειά σε εργοστάσιο, να μαζέψει το ποσό που απαιτούσε ο διακινητής για να τον βάλει σε μια βάρκα για το απέναντι νησί.
Δουλειά από το πρωί ως το βράδυ. Με μια ώρα διάλειμμα για φαγητό, ευγενική προσφορά του αφεντικού. Αλλά άντεξε. Και ήρθε η μέρα της μεγάλης φυγής.

Φτάνοντας στα παράλια της Μικράς Ασίας χαράματα, τους έριξαν, ναι στην κυριολεξία τους έριξαν, σ’ ένα λάκκο, για να μην φαίνεστε από τα γύρω ξενοδοχεία, τους είπαν. Σε λίγο θα έρθει η βάρκα να σας πάρει,. Μη τυχόν και ξεμυτίσετε. Αν σας δουν και ειδοποιήσουν την αστυνομία, χαθήκατε. Περίμεναν όλη μέρα στον πάτο του λάκκου κάτω από τον τσουρουφλιστό ήλιο του Αυγούστου, ο ένας πάνω στον άλλον πνίγοντας την ανάσα τους. Είχε βραδιάζει, είχαν αρχίσει να απογοητεύονται πως ο διακινητής τους την έφερε, όταν τα μεσάνυχτα έφτασε ένα μικρό φουσκωτό.

Πρώτα στο νησί κι έπειτα στην Θεσσαλονίκη. Στο καμπ. Εκεί τον προειδοποίησαν να μη στεναχωριέται για το ρατσισμό που έζεχνε αυτή η πόλη. Τα ίδια και χειρότερα είχαν κάνει οι κάτοικοί της και στους ομοεθνείς τους πρόσφυγες μετά την ήττα στον πόλεμο με την Τουρκία.

Ο Μοχάμεντ όμως κοιτούσε μπροστά. Πήγε στο επαγγελματικό λύκειο έμαθε τη γλώσσα και πήρε απολυτήριο. Ειδικότητα νοσηλευτική. Και με την προσωρινή άδεια παραμονής έπιασε δουλειά σε γηροκομείο. Έκανε μάλιστα σχέση με μια συνάδελφο του. Κι εκεί που πίστευε πως όλα τελείωσαν, ήρθε η απορριπτική. Η χώρα του θεωρούταν πια ασφαλής και τον υποχρέωναν να γυρίσει πίσω. Έκανε τα πάντα να το αποτρέψει, αλλά μάταια.

Έτσι ένα απόγευμα περπατώντας ανέμελα με την κοπελιά του στην πλατεία Αριστοτέλους, του ζήτησαν τα χαρτιά του. Η αλήθεια είναι πως αιφνιδιάστηκε, δεν το περίμενε. Πως την πάτησε σαν αρχάριος! Εδώ και καιρό νόμιζε πως το λευκό δέρμα και τα ξανθά μαλλιά της ήταν η ασπίδα του.

Και σαν μα μην έφτανε αυτό, στο αστυνομικό τμήμα του πήραν το κινητό και του αρνήθηκαν κάθε επικοινωνία με δικηγόρο. Και την επόμενη μέρα τον έβαλαν μαζί με άλλους σε ένα λεωφορείο. Ησύχασε κάπως. Σε κάποιο καμπ θα μας πάνε, σκέφτηκε. Εκεί θα επικοινωνήσει με την κοπελιά του και θα δει τι θα κάνει.

Μα οι ώρες περνούσαν και το λεωφορείο δεν έφτανε στον προορισμό του. Είχε νυχτώσει για τα καλά όταν τους κατέβασαν σε ένα χωράφι με αραποσιτιές κοντά σε ένα μεγάλο ποτάμι. Νηστικοί και ταλαιπωρημένοι, πριν προλάβουν να ρωτήσουν που βρίσκονται, δέχτηκαν τις βρισιές και τις κλωτσιές μιας ομάδας νεαρών που φορούσαν στολές παραλλαγής χωρίς διακριτικά. Όταν ένας πρόσφυγας τόλμησε να ψελλίσει κάτι, έβγαλαν τα στειλιάρια και τον ξάπλωσαν κάτω μέχρι λιποθυμίας.

Μετά το ποτάμι είναι η Τουρκία, τους είπαν, θα σας μεταφέρουμε με τη βάρκα ως την νησίδα. Θέλετε να πάτε όρθιοι ή ξαπλωτοί σαν τον φίλο σας;

Έτσι σε λίγο καιρό ήταν πίσω στην πατρίδα του.

Δεν είχαν περάσει παρά λίγα χρόνια από την επιστροφή του, εδώ και κάποιους μήνες είχε βρει δουλειά σε ένα νοσοκομείο της πρωτεύουσας, όταν έμαθε τα νέα. Και τώρα νάτος στην παραλία μαζί με κάμποσους άλλους στην αναμονή.

Ώσπου άκουσε τον βραχνό ήχο της μηχανής του φουσκωτού. Σηκώθηκε τότε και μπήκε ως τα

γόνατα μέσα στο νερό. Στην πλώρη του μια γυναίκα με ξανθά μακριά μαλλιά κρατούσε στην αγκαλιά της ένα μωρό. Κολύμπησε γρήγορα ως εκεί και άπλωσε τα χέρια του. Ο Μοχάμεντ βαστώντας σφιχτά το ασπρουλιάρικο μωρό κοίταξε γύρω του. Παραδίπλα ο Χασάν είχε πάρει ζαλίκα έναν ηλικιωμένο που η γραβάτα του είχε τυλιχτεί γύρω από τον λαιμό του και πιο πέρα ο Ισμαήλ βοηθούσε έναν κουστουμάτο μεσήλικα ξανθοτρίχη να κατέβει από τη βάρκα.

Ήταν η έκτη στη σειρά που έφτανε σήμερα. Στη Δύση είχε γίνει μεγάλο κακό.

Ο Μοχάμεντ έφτασε στην αμμουδιά και περνώντας δίπλα στο λοφάκι έδωσε μια με το πόδι του και το γκρέμισε.

Τότε ο μικρός λάκκος γέμισε ξανά με άμμο.